

REGULAMENTUL EXAMENULUI DE CREȘTERE DE TOAMNĂ (SOLMS)

1. Scopul examenului

(1) Examenul „Solms” este un **examen de creștere**. El constituie o completare și extindere a testării de creștere de primăvară.

(2) Sensul și obiectivul examenului Solms este – ca și în cazul Derby- stabilirea aptitudinilor naturale ale câinelui și utilizarea sa viitoare ca vânător multilateral și ca reproducător, precum și stabilirea valorii genetice a părinților săi.

Se va acorda o atenție deosebită caracterului câinelui.

(3) Dresajul câinelui pentru folosirea practică la vânătoare de câmp și la apă trebuie să fie în principiu încheiat la această dată. Datorită faptului că prin dresura realizată de multe ori sunt estompate aptitudinile naturale, arbitrii vor acorda o **atenție sporită determinării aptitudinilor naturale**.

(4) Condiția de bază pentru un examen „conștiincios” o constituie existența de terenuri mari, bine populate cu păsăret și iepuri, terenuri care trebuie să prezinte și zone umede cu stufăriș.

(5) Recunoașterea valorii genetice a părinților și calitatea de reproducător a „candidatului” este mai facil apreciată prin examinarea a cât mai mulți frați din aceeași fătare.

2. Organizarea examenului

§ 1

Testarea de toamnă – Solms- trebuie să se desfășoare exclusiv toamna. Organizarea și desfășurarea acestui examen este sarcina clubului.

§ 2

(1) **Se admit toți câinii braci germani cu păr scurt, care au fost fățați după 1 octombrie și doi ani înaintea anului concursului.** Ei trebuie să fie înregistrați în Cartea de Origine Romana sau într-o carte de origine recunoscută FCI.

(2) Câinii având vârsta peste 20 de luni trebuie, dacă sunt mai mulți de 3, examinați împreună într-o grupă separată.

(3) Câini de aret de alte rase cu documente FCI pot lua parte la testare, dar sunt considerați « în afară de concurs »

§ 3

(1) În principiu testarea trebuie să se desfășoare pe probe de specialitate, dar fiecare club sau asociație poate avea alte regulamente.

(2) Dacă examenul se desfășoară în așa fel încât un singur grup de arbitri verifică toți câinii în toate probele, atunci un grup de câini va fi format din maxim 6 câini.

3. Defășurarea testării

Generalități

§ 4

Câinii vor fi examinați la toate probele individual și intensiv. Fiecărui câine i se va acorda de mai multe ori șansa de a-și dovedi cunoștințele. În raportul final vor fi trecute toate detaliile importante.

Probe de examen § 5

Examenul de creștere de toamnă cuprinde următoarele probe:

1. Lucru la câmp

Nas

Chetă

Aret

Lucrul la păsăretul aripat (fazan/potârniche), inclusiv aport

Sau : căutarea și aportul unei păsări proaspăt împușcate (fazan/potârniche), a cărui cădere nu a fost văzută de câine

Sau : aport pe urma târâtă cu vânat cu pene

2. Lucrul la apă

Căutare în apă cu vegetație înaltă

Scotocire în apă cu vegetație înaltă după rață vie

3. Aport la vânat cu păr (iepure/lapin)

4. Felul aportului

Iepure/iepure de vizuină

Rață

Fazan/potârniche/porumbel/rață

5. Docilitate

6. Obediență

7. Plăcerea de a lucra în teren

8. Modul de a mâna

Se va determina pe cât posibil stilul de a vâna (cu glas pe urmă, cu glas la vedere, cu glas ezitant, mut sau - bocet). Mânatul cu glas pe urmă, la vedere sau mânatul mut poate fi punctat numai la iepure sau vulpe. Mânatul la alt tip de vânat cu păr va fi trecut pe tabelul de note și va fi semnalat de conducătorul examenului.

Lucrul la câmp § 6

(1) Accentul principal va fi pus pe determinarea calității nasului, căutare sigură și rapidă precum și pe o căutare continuă, de durată și planificată („gândită“).

Pentru evaluarea aptitudinilor câinelui la examenul Solms trebuie să existe pretenții mai mari, ținând cont de gradul mai mare de maturitate și experiență a câinelui comparativ cu câinele Derby.

Nas:

(2) Evaluarea calității nasului este cea mai importantă și în același timp cea mai dificilă parte a examenului la câmp. Calitatea nasului poate fi evaluată în principiu doar indirect prin observarea unei multitudini de indicii. De aceea această evaluare presupune cunoștințe multiple și o experiență bogată din partea arbitrilor, pentru a putea ține cont de condițiile existente: vegetație, vânt, etc.

La câinii cu **nasul fin**, stilul de lucru este determinat mai ales de modul de folosire a nasului. Acești câini adulmecă cu nasul în vânt, marchează scurt mirosul de pasăre sau vânat, « mestecă » vântul la aret, găsesc repede, au chetă largă și știu să indice sigur vânatul. O poziție mai mult orizontală decât verticală a capului este semnul unui nas bun și permite evaluarea calității nasului.

Chetă:

(3) Cheta trebuie să fie rapidă, să acopere teren, să fie sistematică, continuă și durabilă, dar nici într-un caz grăbită, superficială, inconstantă și orientată după vedere. Stilul de căutare trebuie să fie determinat de folosirea nasului și de dorința de a găsi. Cheta va fi apreciată cu atât mai mult cu cât este adaptată terenului și vântului. O bună împărțire a spațiului, întoarcerea corectă sub vânt, apropierea corectă de ascuzătoare

sunt la fel de importante pentru evaluare precum și un ritm de galop cursiv, care acoperă teren și este adaptat terenului și vegetației. Stilul de căutare permite determinarea unor aspecte importante precum: caracter și echilibru psihic.

Aret:

(4) Câinele trebuie să rămână în aret la vânatul găsit până când ajunge conducătorul și/sau vânatul pleacă stârnit de vânător sau singur. Aretul trebuie să fie expresiv. Un marcaj scurt nu este suficient. Ca și aret se consideră doar aretul pozitiv, adică aretul la vânat. Caracteristici ale unui aret foarte bun sunt și aprecierea corectă a distanței, filajul, întoarcerea și fixarea vânatului care fuge. Aret repetat fără vânat (aret „gol”) se consideră un semn al aretului nesigur și se va considera defect.

În cazul lipsei vânatului cu pene, aretul va putea fi evaluat la vânatul cu păr.

(5) Pe cât posibil se va doborî în fața câinelui după aret un vânat cu pene, în caz contrar se va trage pentru determinarea reacției la focul de armă în câmp, cât timp câinele nu este în contact cu vânatul. Nu se punctează poziția liniștită la împușcătură.

a) Ca și muncă la păsăretul aripat se punctează pozitiv dacă câinele lucrează urma unei păsări aripate (fazan/potârniche), găsește vânatul și îl aporțează.

b) Atunci când nu există posibilitatea de a lucra un păsăret aripat, se poate puncta căutarea și aportul unui vânat cu pene proaspăt împușcat, dar numai în cazul în care câinele nu a văzut căderea vânatului.

Arbitrii pot chema un alt câine la lucru în cazul în care câinele care lucrează a văzut vânatul căzând.

Conducătorului câinelui i se va indica locul aproximativ în care a căzut pasărea (fazanul/potârnichea).

Câinele trebuie pus în lesă cu aproximativ 40 de m înaintea aceluși loc.

Câinele trebuie să caute scurt în fața conducătorului și să indice printr-un pas potolit și nasul pe urmă (în pământ) că vrea să « caute aportul pierdut ».

Punctarea se face după modul în care se comportă câinele în rezolvarea problemei.

c) Dacă nu există posibilitățile a) și b), respectiv dacă câinele nu a putut găsi în cazul b), i se va trasa o **urmă târâtă cu vânat cu pene** (potârniche, fazan, porumbel sau rață).

1) Urma va fi trasată de un arbitru pe sol cu vegetație, cu vânt din spate, cu două cotituri în unghi obtuz, pe o distanță de 150 m. Distanța între diferitele urme trasate trebuie să fie de cel puțin 100m. La capătul urmei se va pune la vedere o piesă pe cât posibil proaspăt împușcată (aceasta nu se acoperă și nici nu se depune în adâncituri ale solului). Apoi, arbitrul se va îndepărta în continuarea urmei și se va ascunde astfel încât să nu poate fi văzut de câine. Acolo va desprinde vânatul cu care a trasat urma și îl va depune liber în fața sa. Conducătorul poate cere ca vânatul cu care s-a trasat urma să fie depus pentru aport. În acest caz va transmite această dorință arbitrilor înainte de începerea lucrului. La cererea conducătorului, urmele pot fi trasate cu o piesă din aceeași specie de vânat cu vânatul care se lasă pentru aport. Piesa cu care s-a trasat urma va fi desprinsă în oricare din cazuri din lesa de trasaj înainte de a se începe lucrul.

2) Conducătorul are voie să lucreze primii 20 m cu câinele în lesă, apoi trebuie să dea drumul câinelui și trebuie să se oprească. În cazul în care câinele se întoarce fără să fi găsit piesa și nu reia urma din proprie inițiativă, conducătorul are voie să-l pună încă de două ori pe urmă. Prin punerea pe urmă se înțelege orice influență a conducătorului asupra câinelui care să-l determine pe acesta să reia lucrul.

3) Se cere găsirea voită, rapidă și independentă, precum și apucarea rapidă și aport „bucuros” (vioi) al piesei, fără alte influențe din partea conducătorului. Lucrul pe urmă trasată astfel nu trebuie punctat ca și lucru la urmă. Scopul este determinarea dorinței de a găsi, aduce și plăcerii de a aporta. Se va evalua doar modul de abordare din partea câinelui, dacă vrea să găsească și să aducă cu plăcere vânatul conducătorului său.

Execuția aportului în cazurile a), b) și c) (cum apucă vânatul, îl aduce și îl cedează) se va puncta ca și „stil de aport” (vezi § 9).

(4) În cazul în care câinele este deranjat în timpul lucrului pe urma trasată sau în timpul aportului de circumstanțe excepționale, rămâne la latitudinea arbitrilor să-i acorde o nouă șansă. În acest caz nu se punctează prima încercare.

(5) în cazul în care câinele lucrează mai întâi ca probă de lucru „caută aport pierdut“ a unui păsăret sau pe urmă târâtă, iar mai târziu ca probă de lucru aduce conducătorului său o pasăre aripată în condiții bune sau foarte bune, se va puncta cea din urmă probă, aceasta fiind mai valoroasă.

Lucrul la apă

§ 7

Se examinează următoarele aspecte în ordinea menționată mai jos:

Reacția la focul de armă și căutarea în apa cu vegetație înaltă, scotocirea în apa cu vegetație înaltă la rață vie și stilul de aport.

1. Reacția la focul de armă

(1) O rață împușcată se aruncă cât se poate de departe pe luciul apei și câinelui i se dă comanda de aport.

(2) În timp ce câinele înoată înspre rață, se trage cu alice, în apă, în direcția raței. Câinele trebuie să aducă rața.

(3) Un câine care ratează proba nu se va mai examina în continuare la lucrul la apă.

(4) În cazul în care câinele se dovedește că nu rezistă la focul de armă, reacția se determină conform condițiilor generale §11, observația 1.

2. Căutare „aport pierdut“ în apă cu vegetație înaltă

(1) Căutarea se desfășoară imediat după proba de rezistență la focul de armă.

(2) Pentru aceasta se aruncă o rață proaspăt împușcată în apă, astfel încât câinele să nu poate vedea de pe mal nici aruncarea, nici rața.

Rața va fi plasată astfel încât câinele să fie trimis în căutare peste un luciul clar de apă (insulă, mal opus, suprafață de stuf).

(3) Conducătorului i se indică direcția aproximativă în care este rața dintr-un loc la cel puțin 30 m distanță de rață. Câinele trebuie să caute de aici în mod independent rața, trebuie să o găsească și să o aducă la conducătorul său.

(4) Conducătorul are voie să-și dirijeze și să-și ajute câinele, însă influențe de tipul foc de armă sau aruncare cu pietre reduc punctajul acordat.

(5) Un câine care la această probă nu obține cel puțin calificativul „suficient“ nu va fi examinat mai departe.

3. Scotocirea în apa cu vegetație înaltă la rață vie

(1) O rață vie (cu aripile blocate) se depune într-un ascunziș, fără a fi împușcată. Această pregătire nu se admite să fie văzută de câine.

(2) După depunerea raței, arbitrul duce conducătorul la distanța de un foc de alice de locul unde se află rața și îi indică direcția. Conducătorul dă comanda de căutare.

(3) Câinele trebuie să caute și să găsească singur rața. Conducătorul are voie să-l îndrume și să-l ajute, dar influențarea de durată duce la diminuarea punctajului.

(4) În momentul în care câinele scoate rața din ascunziș și o urmărește la vedere, ea va fi împușcată de conducătorul câinelui sau de o altă persoană, dacă acest lucru este posibil în condiții de siguranță..

(5) Câinele trebuie să aporțeze rața doborâtă.

(6) Arbitrii vor opri lucrul câinelui în momentul în care și-au format o părere definitivă. Acest lucru este valabil și atunci când rața nu a fost doborâtă.

(7) Un câine care nu aduce rața la prima găsimă și urmărire nu poate promova examenul.

În acest caz nu se consideră promovate nici proba „căutare aport pierdut în apă cu vegetație/obstacole“, respectiv „scotocire în ape cu vegetație înaltă la rață vie ». O rață văzută de câine este considerată recuperată.

(8) În cazul în care câinele găsește în timpul lucrului din întâmplare o altă rață, și acest lucru va fi punctat.

(9) Arbitrii pot opri proba dacă au ajuns la părerea că câinele nu corespunde pretențiilor.

Aportul

(1) La stabilirea calificativului pentru „stilul de aport“ se va ține cont de toate activitățile de aport ale câinelui la probele de apă.

(2) În cazul în care la ieșirea din apă câinele mai întâi lasă rața – de exemplu ca să se scuture nu poate primit mai mult decât calificativul „bine“. Dacă un câine apucă rața împușcată sau rața urmărită și prinsă, incorect (de exemplu : de cap, aripă sau coadă) și pe uscat corectează priza fără a se scutura, apoi o aduce, se pune în « șezi » și cedează corect vânatul, calificativul va fi diminuat numai dacă o rață vie ar fi putut să-i scape.

(3) Nu se va considera greșeală dacă câinele se scutură, dar ține rața în gură. Evaluarea se va face ținând cont de corectitudinea aportului (aducere, șezi, cedare).

Urma trasată târând vânat cu păr **§ 8**

(1) Lucrul pe urma de vânat cu păr se va verifica cu iepure sau iepure de vizuină pe cât posibil proaspăt împușcat. Urma se trasează de arbitru pe o distanță de 500 de pași într-un teren deschis, incluzând două schimbări de direcție în unghi obtuz, pe cât posibil cu vânt din spate. Distanța între urmele trasate trebuie să fie de cel puțin 100 m. Piesa cu care se trasează sau o piesă proaspătă din aceeași specie de vânat se pune la vedere (neacoperită, fără să fie ascunsă într-o adâncitură a solului). Apoi arbitrul se va îndepărta în continuarea urmei și se va ascunde astfel încât să nu poate fi văzut de câine. Acolo va desprinde vânatul cu care a trasat urma și îl va depune liber în fața sa. Conducătorul poate care ca vânatul cu care s-a trasat urma să fie depus pentru aport. În acest caz va transmite această dorință arbitrilor înainte de începerea lucrului. La cererea conducătorului, urmele pot fi trasate cu o piesă din respectiva specie de vânat. Piesa cu care s-a trasat urma va fi desprinsă în oricare din cazuri din lesa de trasaj înainte de a se începe lucrul.

(2) Conducătorul are voie să lucreze primii 50 m cu câinele în cureaua, apoi trebuie să dea drumul câinelui și trebuie să se oprească. În cazul în care câinele se întoarce fără să fi găsit piesa și nu reia urma din proprie inițiativă, conducătorul are voie să-l pună încă de două ori pe urmă. Prin punerea pe urmă se înțelege orice influență a conducătorului asupra câinelui care să-l determine pe acesta să reia lucrul.

(3) Se cere găsirea voită, rapidă și independentă, precum și apucarea rapidă și aport „bucuros“ (vioi) al piesei, fără alte influențe din partea conducătorului. Lucrul pe urmă trasată astfel nu trebuie punctat ca și lucru la urmă. Scopul este determinarea dorinței de a găsi și plăcerii de a aporta. Se va evalua doar modul de lucru al câinelui, dacă vrea să găsească și să aducă cu plăcere vânatul conducătorului său. În cazul în care câinele este deranjat de circumstanțe deosebite se aplică prevederile valabile în cazul urmei de vânat cu păr.

(4) Modul în care se execută aportul se punctează ca și „stil de aport“.

Aport **§ 9**

(1) Ca și „stil de aport“ se punctează executarea aportului, deci deprinderea câinelui de a apuca, a aduce și a ceda vânatul.

(2) Apucarea și purtarea corectă rezultă din modul în care câinele își dozează priza după felul și greutatea vânatului. Se consideră greșeli atât o apucare, respectiv priză prea hotărâtă cât și apucarea și priza prea « sfioasă ». Molfăirea vânatului este greșelă și se va consemna în mod explicit.

(3) Cedarea corectă constă în aducerea vânatului la conducător, așezarea câinelui fără comandă sau la o comandă vocală normală – nu cu glas răstit!- lângă conducător și păstrarea vânatului în gură liniștit până când conducătorul apucă piesa și o recuperează la comanda dată cu voce obișnuită.

(4) Toate cele trei examene de aport (potârniche/fazan/porumbel/rață, rață și vânat cu păr) vor fi evaluate separat. Din cele trei punctaje se determină un calificativ mediu. În cazul că media rezultată este între două calificative, nota va fi acordată după modul de aport la vânat cu păr.

(5) Câinele trebuie să aibă rezultate în toate cele trei probe..

(6) Câini care rup sau molfăie prea tare vânatul vor fi excluși de la probele următoare.

(7) Un câine care nu aduce piesa (pasăre sau vânat cu păr) la prima găsimă este de asemenea eliminat din examen.

Docilitatea

§ 10

Docilitatea este premiza rezultată din aptitudinile native care fac posibilă orice colaborare între conducător și câine, utilă la vânătoare. Modul docil este arătat prin dorința câinelui de a păstra permanent legătura cu conducătorul său, de a fi « dirijabil » și prin dorința deliberată a câinelui de a se pune în slujba conducătorului său.

Obediența

§11

(1) Spre deosebire de docilitate, obediența este o formă de supunere directă dobândită din educație și dresură. Este o cerință unilaterală a conducătorului.

(2) Obediența fără contact cu vânatul rezultă din „manevrabilitatea“ câinelui la lucru și din aceea că, orice comandă primită și înțeleasă de câine (strigăt, fluierat sau gest) este executată imediat și cu plăcere. Rezultă și din comportarea câinelui atunci când lucrează alți câini: stă liniștit și dovedește prin aceasta că la vânătoare nu va deranja conducătorul sau alți vânători.

(3) Obediența în contact cu vânatul presupune că în cazul în care se ridică pasărea, câinele să nu o urmărească. Mânarea îndelungată a iepurilor, prin care câinele nu revine în timp util la lucrul la câmp, la vânatul cu pene, se consideră greșeală și în caz de repetare duce la eliminare.

(4) Obediența este expresia unui dresaj corect și consistent. Este premiza oricărei utilizări la vânătoare. Evaluarea ei în cadrul testării este de aceea de importanță majoră.

Plăcerea de a lucra

§ 12

Plăcerea de a lucra este indicată de pofa de lucru și de dorința neobosită cu care câinele rezolvă probele de lucru. Va fi evaluată prin observare continuă și punctată pe tot parcursul examenului.

Lucrul la iepure

§ 13

(1) În cazul în care un câine, din dorința conducătorului sau din întâmplare execută o muncă deosebită pe urma unui iepure „sărit“, nevăzut de câine, această muncă va fi recompensată cu steaua uzuală (steaua Andreas). Acest rezultat nu are influență asupra punctajului în examen.

(2) Nu există pretenția de lucru pe urma de iepure.

(3) Se va evalua numai aptitudinea de a căuta și siguranța căutării. Mânarea cu glas va fi notată.

IV. Principiile de acordare a punctajului

§ 14

(1) Notarea în probele individuale se face după scara de valori descrisă în § 11 a „Condițiilor generale“.

(2) În cazul în care alte grupe de arbitri au ocazia de a-și exprima părerea despre calitatea nasului (de ex. : grupa „apă“ la scotocirea la rață) ele trebuie să prezinte decizia lor la ședința finală a grupei „câmp“. Stabilirea

finală a calificativului pentru nas se face de către grupul de arbitri de câmp. Lucrul pe urma trasată cu vânat târât nu trebuie luat în considerare la evaluarea calității nasului.

(3) Docilitatea, obediința și plăcerea de a lucra vor fi evaluate de toate grupele de arbitri și vor fi cuprinse la ședința finală într-un punctaj mediu. In caz de fracțiuni de punct, hotărâtoare este părerea grupei de arbitri de câmp.

(4) Calificativul „excelent” va fi atribuit numai în probele de aptitudini pentru lucrul la câmp și în apă.

(5) Nu se va realiza o ierarhizare a câinilor în cadrul aceleiași clase de premiere (punctaj).

(6) La câinii care reușesc să absolve cu succes în anul lor de naștere un examen se trece în dreptul diplomei observația (J) pentru juniori (de exemplu: S1 (J)).

Condițiile minime pentru fiecare clasă de premiere sunt trecute în tabelul de mai jos.

Condiții minime

Se cere :	Premiul 1	Premiul 2	Premiul 3
1. Lucrul la câmp			
Nas	4	3	2
Chetă	4	3	2
Aret	4	3	2
Lucrul cu păsăret aripat potârniche/fazan			
Sau: aportul pierdut: potârniche / fazan			
Sau: urmă târâtă trasată cu vânat cu pene (potârniche /fazan /porumbel /rață)	3	3	2
2. Lucrul la apă			
Căutare aport pierdut în apă cu vegetație înaltă	3	3	2
Scotocire în apă cu vegetație înaltă la rață vie	4	3	2
3. Urmă târâtă trasată cu vânat cu păr (iepure, iepure de vizuină)	3	3	2
4. Stil de aport			
Iepure/iepure de vizuină			
Rață	>	3	2
Potârniche/fazan/porumbel/rață			
5. Docilitate	3	3	2
6. Obediență	3	3	2
7. Plăcerea de a lucra	3	3	2